

„Tričetrtnka, sedaj pa ji je ime polovica“, je odgovorila.

Lisici se pač nikakor ni ljubilo delati, odšla je zopet v gozd na „gostijo“. Počinila si je v senci in spila zopet četrt soda medu.

„Teta, kdo se je pa sedaj ženil?“ je vprašal zajec?

„Ej, polovica se je omožila, sedaj se imenuje četrtnka.“

Isti dan je solnce močno pripekalo, vsem je tekel pot po čelu. Bilo je menda okoli najstih predpoldnem, ko je „moral“ iti lisica že četrtič na „gostijo“. Izpila je še ostali med in šla na delo.

„No, kdo se je pa že ženil?“ je vprašal medved nevoljen, da lisica vedno odhaja od dela.

„Moja sestrana četrtnka, sedaj ji je ime praznota, in upam, da se ne bode več možila.“

Ko je zvonilo poldne, je rekel medved: „Le pustite delo, pojdimo obedovat. Sod medu sem pripravil, dober bode.“

Šli so veseli, kar slinje so se jim cedile, posebno medvedu in lačnemu volku. Ko so našli sod prazen, so se spogledali in vprašali: „Kdo je med izpil?“ Nobeden ni vedel.

Lisica se je delala nedolžno in je rekla: „Jaz pa vem, kako izvemo tate. Ker je danes jako vroče, vlezimo se na solnce, in oni, ki je izpil med, ga bode izpotil.“

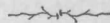
Vsi so bili zadovoljni in so se vlegli na solnce. Medved, volk in zajec, ki so ves dopoldan trdo delali, so bili trudni in so precej zaspali. Lisica pa se je tiho splazila v gozd, pobrisala s tace po sodu in šla ter namazala zajca. Vzbudila je medveda in volka ter rekla: „Glejta, ta-le je izpil med, se že poti.“

Volk in medved sta planila nad zajca in bi ga bila gotovo raztrgala, da ni prestrašen zbežal. Ker je moral medved ostati pri gorici, ni letel za zajcem, le volk je zdirjal za bežečim uhačem.

Dolgo ga je lovil, a ni ga mogel dobiti. Pribežal je zajec do plota in ker ni mogel takoj prek, ga je dohitel volk. Baš ko je skočil zajec preko plota, hlastnil je volk s čeljustmi za njim, a odgriznil mu je le pol repa. Predno je skočil še volk preko plota, je zajec srečno ušel.

In od istega časa ima zajec tako kratek rep, ker mu ga je volk odgriznil polovico.

Pozneje se je izvedelo, da je lisica izpila med, in od tedaj črti medved vse, kar je lisičjega rodu.



Sneg pada . . .

Sneg pada, sneg pada
Na krajino širno,
In srca vsa mlada
Drhtijo nemirno.

Življenje vse hira,
Mrtva je poljana,
Mladost nam umira
Bodočnost — neznana.

Tatjan.

